

เมื่อพรุ่งนี้ลืมตา ท้องฟ้า จะเป็นของเรา

การออกเดินทางสุดขอบฟ้า
เพียงเพื่อตามหาหัวใจของตนเอง

บันทึกการเดินทาง
ไปยังสถานที่มหัศจรรย์ต่างๆ ทั่วโลก
เพื่อ... ค้นหาความหมาย
และ... คุณค่าของการมีชีวิตอยู่

ยอดภักดิ์
ผู้เขียน
ความสุข ณ ปัจจุบัน
และ เพราะวันนี้ดีที่สุดแล้ว
เจ้าของ Fanpage
ธรรมทาน
และ Must be There

เมื่อพรุ้งนี้ลืมนตา ท้องฟ้าจะเป็นของเรา

-ออกเดินทางสุดขอบฟ้า เพียงเพื่อตามหา หัวใจตัวเอง-

โดย... ยอดกัทดี

เมื่อพรุ้งนี้ล้มตา ท้องฟ้าจะเป็นของเรา

หมายเลขหนังสือ ISBN : ISBN : 978-616-236-800-4
ผู้แต่ง : ยอดรักดี
บรรณาธิการบริหาร : กรภัทร์ สุทธิदार
บรรณาธิการ : นิพนธ์นิภา สหัสโยธิน
ศิลปกรรมปก และรูปเล่ม : วินัสสา บันจาด
พิสูจน์อักษร : ชุติมา ชุณหะชา
ประสานงาน : สุมนชา เขียวสา
ตรวจสอบคุณภาพสินค้า : อรรณพ นิธิกุล, ฉัตรชนก แก้วจันทร์, ปฐมพล อรรณศรีสกุล
ราคา : 230 บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

ยอดรักดี.

เมื่อพรุ้งนี้ล้มตา ท้องฟ้าจะเป็นของเรา.-- นนทบุรี : ริงค์ ปียอนด์ บุ๊คส์, 2559.
230 หน้า.

1. การเดินทาง. I. ชื่อเรื่อง.

910.4

ISBN 885-909-930-523-5

**Think
Beyond**

สร้างสรรค์ผลงานโดย บริษัท ริงค์ ปียอนด์ บุ๊คส์ จำกัด

200 หมู่ 4 ชั้น 19 ห้อง 1903A จัสมินอินเตอร์เนชั่นแนลทาวเวอร์

ถ.แจ้งวัฒนะ ต.ปากเกร็ด อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี 11120

โทรศัพท์ 0-2962-2626 (อัตโนมัติ 10 คู่สาย) โทรสาร 0-2962-1084

เสนองานเขียน/งานแปล/งานวาดได้ที่ www.thinkbeyondbook.com

จัดจำหน่ายโดย บริษัท ไอดีซี พรีเมียร์ จำกัด

200 หมู่ 4 ชั้น 19 ห้อง 1901 จัสมินอินเตอร์เนชั่นแนลทาวเวอร์ ถ.แจ้งวัฒนะ ต.ปากเกร็ด

อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี 11120 โทรศัพท์ 0-2962-2626 (อัตโนมัติ 10 คู่สาย) โทรสาร 0-2962-1084

สำหรับร้านค้าและตัวแทนจำหน่าย : โทรศัพท์ 0-2962-1081, 0-2962-2626 ต่อ 112-114

โทรสาร 0-2962-1084

สมาชิกสัมพันธ์ : โทรศัพท์ 0-2962-1081-3, 0-2962-2626 ต่อ 121

• จากใจสำนักพิมพ์ •

“วันที่ก้าวเท้าออกเดินทางครั้งแรก ช่างเป็นความรู้สึกตื่นเต้นสุดจะบรรยาย ทุกอย่างแปลกใหม่ ผู้คนรอบตัว ทิวทัศน์รอบข้าง และประสบการณ์มากมายที่รอเราอยู่”

ในวันที่สุข ทุกอย่างดูง่ายดายและแสนวิเศษ แต่อีกสิ่งสำคัญ ที่การเดินทางสอนเรา คือในวันที่ทุกข์ การเดินทางสอนให้เราได้เรียนรู้ตัวเอง... ได้รู้จักหัวใจของตัวเองมากขึ้น

ในวันที่ทุกข์ วันที่หลงทาง วันที่เลี้ยวผิดถนน วันที่หาพาสปอร์ตไม่เจอ วันที่ทำเงินหาย วันที่โดนขโมย เราจัดการกับความรู้สึกเราอย่างไร เรามีสติมากพอไหม จัดการแก้ไขปัญหาดังตรงหน้าด้วยตัวเองได้อย่างไรบ้าง

และนั่น... ทำให้เรารู้จักตัวเราเองได้ดียิ่งขึ้น

“เมื่อพຼຽນนี้ลືມຕາ ທ່ອງຟ້າຈະເປັນຂອງເຮົາ” เปรียบเสมือน บทเรียนอีกบทของผู้เขียน “ยอดภักดี” ที่ตั้งใจถ่ายทอดเรื่องราวอันเป็นแรงบันดาลใจในการใช้ชีวิตผ่านการเดินทางท่องเที่ยว ซึ่งนอกจากจะนำทุกคนไปยังสถานที่แปลกใหม่บนโลกใบนี้ที่น้อยคนนักจะไปสัมผัสแล้ว ยังสอดแทรกเรื่องราวของแง่คิดในการสร้างคุณค่าให้กับชีวิตอีกด้วย

สำหรับบอกแล้ว การเดินทางทำหน้าที่ของมันได้อย่างดีเสมอ คือพาเราไปเจอสิ่งแปลกใหม่ ทั้งเรื่องดี เรื่องร้าย สุขและทุกข์ เป็นประสบการณ์อีกบทหนึ่งของชีวิต ให้เราได้นำกลับมาเรียนรู้ และถ่ายทอดให้กับผู้อื่น ได้ร่วมชื่นชม

เพราะสุดท้ายแล้ว สิ่งที่ดีที่สุดในชีวิตของ “การท่องเที่ยว” คือการได้ค้นพบว่า “ไม่ว่าเราจะไปไกลที่ไหน สุดท้ายเราจะค้นพบความสุข ได้เสมอ... ง่ายๆ ที่หัวใจเราเอง”

เจอกันพຼຽນนั้นะคะ

นิชฌันิกา สหัสย์ธิษ
บรรณาธิการสำนักพิมพ์ Think Beyond

• คำนำนักเขียน •

จากคนที่ซึ่กลัวมากคนหนึ่ง กลัวเครื่องบิน กลัวผี กลัวคนแปลกหน้า วันๆ ใช้ชีวิตแบบเดิมๆ ที่เดิมๆ ไม่มีอะไรแปลกใหม่ จนวันหนึ่งสิ่งที่เคยคิดว่านี่คือฝันอันสวยงาม กลับพังลงกลายเป็นเพียงนิทานก่อนนอน ยิ่งอยู่ที่เดิมๆ ทำอะไรเดิมๆ ยิ่งทำให้โลกใบเดิมๆ นี้ ไม่น่าอยู่ การเริ่มเปลี่ยนแปลง ลองอะไรใหม่ๆ ออกไปดูที่ใหม่ๆ อาจทำให้ดีขึ้น

เมื่อความคิดที่เริ่มจะเปลี่ยนแปลงตัวเอง แล้วเริ่มที่จะออกไปมองโลกในแง่มุมที่มันเป็น ไม่ใช่แง่มุมที่เราอยากให้มันเป็น กลับเปลี่ยนชีวิตเรา ให้มีความสุข และเริ่มที่จะสนุกกับการใช้ชีวิต ด้วยการปีนยอดเขาสูงกว่า 5,000 เมตรในทิเบต ขับรถข้ามทวีปออสเตรเลียกว่า 3,000 กิโลเมตร ย้อนรอยอดีตอันสวยงามของประเทศอียิปต์ และจอร์แดน ผจญภัยในป่าฝนที่ใหญ่ที่สุดในโลกแอมะซอน เกือบเอาชีวิตไม่รอดที่ชายหาดบราซิล ตกใจแทบตายกับฝูงฉลามนักร้อยที่ประเทศฟิลิปปินส์ ได้เห็นโลกใบใหม่ได้มหาสมุทรทั้ง 3 คือ มหาสมุทรอินเดีย มหาสมุทรแปซิฟิก และมหาสมุทรแอตแลนติก ได้พบได้เจอสิ่งมหัศจรรย์มากมายได้นำจากหลายมุมทั่วโลก

และได้พบเจอคนมากมายกับเรื่องเล่าสุดแสนประทับใจ จากทุกที่ที่ได้ไป ทำให้คนที่เคยกลัวการเปลี่ยนแปลง กลายเป็นคนยอมรับว่าทุกอย่างย่อมเปลี่ยนแปลง ทำให้คนที่มีความเศร้า ทำให้รู้ว่า แม้วันนี้จะไม่ได้เป็นอย่างที่หวังไว้ แต่ขอให้เรียนรู้ และยอมรับว่าทุกอย่างเมื่อเกิดขึ้นแล้วย่อมดีเสมอ และวันพรุ่งนี้ตื่นมาท้องฟ้าจะเป็นของเรา

ยอดกั๊กติ

• สารบัญ •

Part 1

โบกมือลา 'ความกลัว' มาจนสุดทาง
ประตูข้างหน้าก็เปิดขึ้น

6

Part 2

โลกทั้งใบ กับแก๊งค์เพื่อนใหม่
รออยู่ใต้มหาสมุทร

60

Part 3

หนทางจะใกล้หรือไกล
อยู่ที่ใจ ใช้ระยะทาง

96

Part 4

อลังการธรรมชาติ กับอดีตกาลอันงดงาม
ยัคมชัดเจนเหลือเกินในความทรงจำ

120

Part 5

ความฝันและความหวัง
สองสิ่งที่ขับเคลื่อนให้ก้าวเดิน(ทาง)ต่อไป

186

Part 1

โบกมือลา 'ความกลัว'
มาจนสุดทาง ประตูข้างหน้าก็เปิดขึ้น

ว่ากันว่า การเกริ่นนำ คือการพรรณานำไปสู่ใจกลางของเนื้อเรื่อง
ใจกลางของหนังสือเล่มที่คุณถืออยู่นี้ คือการเดินทาง ฉันจะเริ่มต้นด้วยการ
เล่าว่า ทำไมผมถึงออกเดินทางแล้วกัน

ขอเกริ่นแบบ Flashback ย้อนกลับไปยุคภัยพิบัติฉบับสักนิค

พื้นเพครอบครัวผมเป็นคนร้อยเอ็ด เติบโตมาแบบชนชั้นกลาง พ่อแม่หาเลี้ยงพวกเรา
ให้อยู่สุขสบาย และผมคือลูกสุดท้องในบรรดาลูกสามคน

ตามธรรมดาครับ แม่ห่วงลูกคนเล็กอย่างผมที่สุด โดยพี่สาว คุณพ่อกับคุณแม่
ส่งให้ไปเรียนที่กรุงเทพฯ ตั้งแต่เล็ก ส่วนพี่ชายก็สอบติดเป็นนักเรียนเตรียมทหาร ส่วนผม
ก็ทำหน้าที่ลูกคนเล็กอย่างเต็มรูปแบบ

ติดบ้าน อยู่กับพ่อแม่ตลอด แทบไม่ออกไปไหน

ทำไปทำไม มันมีไซค์ เอฟเฟกต์เกิดขึ้น นั่นคือความขี้กลัว กลัวไปหมด กลัวผี
กลัวตำรวจ กลัวแมว กลัวเครื่องบิน

แถมพ่อแม่ก็เอาใจ คอยโอ้อวดตลอด เลยสั่งสมความ “ขี้กลัว” เพิ่มพูนมาเรื่อยๆ

กระทั่งจบมัธยมปีที่ 3 ที่บ้านบอกกับผมว่า จะส่งไปเรียนและอยู่กับโฮสแฟมิลี
ที่สหรัฐอเมริกา

“เราจะไปต่างประเทศเหวอ ไปยังไง อยู่ยังไง กินยังไง เราจะรอดมั้ยเนี่ย” นั่นคือ
สิ่งที่ผมคิด

ตัดภาพไปที่เมืองเซนต์แมรี รัฐเพนซิลเวเนีย

ต้องระหกระเหินไกลบ้านครั้งแรกในชีวิต เด็กชายแซมบ์ร้องไห้มันทุกวันเป็นเวลาเกือบเดือน คิดถึงพ่อแม่มาก เพราะตั้งแต่จำความได้ ก็ไม่เคยห่างจากพ่อแม่เลย กว่าความรู้สึกแตกแยกจะกลายเป็นความคุ้นชิน ต้องใช้เวลาหลายเดือนทีเดียว โชคดีที่ไปเจอครอบครัวโฮสต์ดี เป็นพ่อแม่คนที่สองที่คอยดูแลเรา แถมเขาเข้าใจโรคชักลัวของผมด้วย

ผมบอกเขาแต่แรกเลยว่า ผมนอนคนเดียวไม่ได้ วันไหนคุณกลับดึก ผมจะรอ พอจะนอน คุณต้องเปิดประตูห้องนอนทิ้งไว้ ให้ผมเห็นคุณตลอด คิดว่าเขาต้องมองผมประหลาดแน่ แต่ปรากฏว่าเขาเข้าใจว่าผมกลัวการอยู่คนเดียว อีกอย่างเมืองที่ผมอยู่ก็เป็นย่านเซฟโซน การใช้ชีวิตก็มีกิจวัตรที่เป็นระบบระเบียบ ไม่มีความเสี่ยง ตื่นเข้ามีรถโรงเรียนมารับ ก็อยู่แบบราบรื่นดี แกรมโฮสต์ก็เอ็นดูจนรับเลี้ยงต่ออีกสองปี ผมเลยได้อยู่ที่โน่นจนจบมัธยมปลาย

การได้ไปอยู่ต่างเมืองในวัยนี้ ผมมีอิสระเต็มที่ แต่ก็ใช้ชีวิตอยู่ในกรอบแบบเต็มที่เช่นกัน

ผมกลัวเส้นทางอื่นนอกเหนือจากทางที่เขาขีดไว้ให้

ผมมองการก้าวออกนอกเส้นทาง คือภาวะเสี่ยงที่คนชักลัวแบบผมกลัวที่สุด

ครั้นพอกลับไทยผมก็เรียนปริญญาตรี จบปุ๊บก็ไปจำเรียนภาษาจีนต่อที่ปักกิ่ง กลับมาไทยอีกครั้งในวัย 25 ก็ตามสูตรครับ ได้เจอผู้หญิงถูกใจอยู่คนหนึ่ง คบกันราบรื่นมีความสุขตามขนบคนกรุงฯ กินข้าวห้างฯ ดูหนังโรง ทำกิจกรรมตามประสาคู่รักทั้งหมด เพียงแต่ตัดการเที่ยวไกลๆ ออกไป โชคดีที่แฟนผมเรียบร้อยน่ารัก แถมยังเป็นช่วงที่เราเริ่มต้นทำงานใหม่ๆ งานยุ่ง เวลาว่างเราทั้งคู่ก็น้อยลงตามระเบียบ

ผมตกลงกับแฟนไว้ว่า เราจะคบกันแบบสโลว์ไลฟ์ อยากรไปไหนก็ขับรถเอา ที่ไหนขับรถไปไม่ได้ก็ตัดทิ้งไป คบกันสองปี ได้พาแฟนเที่ยวไกลสุดคือหัวหิน

ไม่ได้ไปเที่ยวไหนไกลเลย จนมีครั้งหนึ่งที่เขาพูดกับผมว่า “ถ้าเราไปเที่ยวที่ไหนที่อากาศหนาว เห็นหิมะบ้างก็ดีนะ”

ขอเล่าย้อนกลับไปในช่วงที่ยังอยู่สหรัฐฯ นิดนึง ครับ นี่คือการณ์ที่เปลี่ยนผมไปตลอดกาล ตอนนั้นเป็นช่วงคริสต์มาส ผมจะบินไปมิชิแกน ไปฉลองเทศกาลกับกลุ่มเพื่อนที่นั่น พอขากลับเท่านั้นแหละ มีพายุหิมะลงหนักมาก ระหว่างรอขึ้นเครื่องก็ไปดูอर्डิสเตดส์ เครื่องบินทุกลำแคนเซลหมด ยกเว้นลำที่ผมจะขึ้นที่ระบุชัดเจนว่า “On time”

ผมขึ้นเครื่องบินลำเล็กแค่ 18 ที่นั่ง เครื่องสั้นหนักมากเพราะโดนพายุหิมะไปตลอดทาง แคนันผมยังพอไหว ถ้าไม่ต้องไปต่อ Connecting Flight

ผมแลนด์ในสภาพร่อแร่ ใจไม่ดี แกรมทุกไฟล์ทก่อนหน้านี้โดนแคนเซล เล็กกลายเป็นผมมาต่อเครื่องอยู่คนเดียว

คราวนี้ของจริง มีผมเพียงลำพังในลำ ระหว่างที่กำลังตกใจที่อยู่คนเดียว กับต้นเดินเข้ามาบอกว่า “It’s only you” พุดจบ กับต้นก็หันหลังกลับเข้าไปยังห้องบังคับเครื่อง และปิดประตูห้องบังคับทันที

ช่วงเวลาตลอดไฟล์ทราวๆ หนึ่งชั่วโมงนั้น คือจุดพีคสุดในชีวิตของการเป็นคนจินตนาการสูงส่ง เครื่องก็สั้นหนักในหัวผมคิดเองไปเรื่อย ดูหน้าต่างด้านซ้ายด้านขวา กับต้นจะกระโดดออกจากเครื่องบิน มีภาพในหัวเต็มไปหมด เพราะทั้งลำไม่มีผู้โดยสารเลย มีเพียงผมคนเดียว นี่ละครับที่เขาเคยบอกไว้ว่าอยู่คนเดียวให้ระวังความคิด มันหลอนมาก ยิ่งหลอน ยิ่งหยุดไม่ได้ นั่งสวดมนต์ตลอดทางเลยครับ

หากสงสัยว่าอาการเป็นอย่างไร ขอให้ดูหนังเรื่องมิดดีในเรื่อง The secret life of Walter Mitty มันคือแบบนั้นเลย

หลังสิ้นสุดไฟล์ทนั้น ความกลัวผสมกับความตระหนกตกใจ ส่งผลให้ผมกลายเป็นโฟเบียเต็มขั้น เริ่มคิดว่าอีกหกเดือนกลับไทยจะขึ้นเครื่องยังงัย สุดท้ายก็กลั่นใจกลับไทยตามกำหนด ผมตัดสินใจเลยว่า ครั้งนั้นจะเป็นการขึ้นเครื่องครั้งสุดท้ายในชีวิต

มั่นใจว่าได้ขึ้นอีกครั้ง ต้องมีช็อกตายบนเครื่องอย่างแน่นอน

กลับมาที่เรื่องผมกับแฟน (เก่า) ก่อนจะเลิกกันเขาดึงผมเข้าหาพุทธศาสนา เล่าเรื่องตอนไปอินเดียให้ฟัง ผมก็ฟังบ้างไม่ฟังบ้าง กระทั่งเขาบอกแม่เขาจะไปอินเดีย จะไปไหม ผมก็เลย โอเคลองดูสักครั้งไม่เสียหาย

แต่นั้นคือการตอบแบบส่งๆ ไป แต่ก็แอบคิดในใจว่า พอถึงวันก็คงไม่ไปจริงหรอก เพราะกลัวการขึ้นเครื่องบินมาก แต่แล้วจากวันเป็นเดือน จากเดือนเป็นปี คนที่รักก็กลายเป็นคนเคยรัก

ความฝันที่สวยามก็กลับกลายเป็นเรื่องราวที่ควรลืม

โลกทั้งใบที่เคยวาดฝันไว้ ก็ได้พังทลายลง

ผมได้แต่อยู่ในอาการโศกเศร้า เสียใจ ไม่ยอมรับความจริงที่ว่า มีวันรักมา ย่อมมี วันที่รักไป ระหว่างที่ยังตกในภวังค์นั้นเอง วันที่ต้องไปอินเดียก็มาถึง

ผมตัดสินใจเปลี่ยนโลกที่ตัวเองอยู่ทุกวัน ลองออกไปดูสิ่งแวดล้อมใหม่ๆ เพื่ออะไรๆ มันอาจจะดีขึ้น

ผมจึงตัดสินใจว่าโลกที่เรายึดมั่นไว้นั้นพังลงแล้ว ลองเปิดใจ ไปที่ใหม่ๆ เจอสิ่งใหม่ๆ ใจที่ทุกข์ ก็อาจจะหายได้ ผมจึงยอมที่จะขึ้นเครื่องบินอีกครั้งเพื่อไปอินเดีย

โอ

ธรรมชาติของคนเรา

จะ สืบตา มากกว่า หลับตา จะ ตื่น มากกว่า นอน

นั่นคงเป็นเพราะธรรมชาติจะสอนเราว่า...ต้องอยู่กับ

ความจริง มากกว่า ความฝัน

อินเดีย

ประเทศที่ศรัทธา เปลี่ยนผมไปมากมาย

ผมไปอินเดียครั้งแรกในชีวิตกับแม่แฟนเก่าเป็นเวลา 11 วัน

ไปครบถ้วนสถานที่สำคัญตั้งแต่ที่พระพุทธเจ้าประสูติที่ลุมพินีวัน ตรัสรู้ที่พุทธคยา ปฐมเทศนาที่พาราณสี และปรินิพพานที่กุสินารา แต่ละที่จะมีพระธรรมทูตมาเทศน์ให้ฟัง ถึงประวัติ คำสอนของพระพุทธเจ้าและสาวกแต่ละองค์ จากที่ได้รู้ได้เรียนเกี่ยวกับพุทธ ในแง่ของการอ่านหนังสือและฟังเรื่องเล่า พอมาเจอของจริง มีหลักฐานเป็นโบราณสถาน ให้เห็นจริง

การได้สัมผัสเองจากการไปประสบ ประจวบกับจังหวะที่ไปตอนนั้นมันทุกข์ ใจที่มัน ไม่มีอะไรยึด ศรัทธาจึงเกิดขึ้นที่นั่น

เมื่อตอนที่ไปพุทธคยา เมืองที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ณ ได้ต้นพระศรีมหาโพธิ์ ผมก็อยากนอนค้างคืนที่ตรงนั้นพร้อมๆ กับคนแปลกหน้าจากทั่วโลกอีกเป็น 30-40 คน หลังจากทางเดินที่อยู่ใต้ต้น แต่ละคนก็ภาวนาบ้าง นั่งสมาธิบ้าง แตกต่างกันไป

เมื่อเกิดศรัทธาแล้ว ผมตั้งใจจะเดินรอบสกลุพระพุทธเจ้าทั้งหมด 80 รอบเท่าอายุพระพุทธเจ้าตอนที่ปรินิพพานเพื่อถวายพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ครบ 80 รอบก็ราวๆ เทียงคืน ผมเดินกลับเข้ามาอยู่ในเต็นท์ ก็จะมานั่งสมาธิต่อ แต่ร่างกายมันเหนื่อย ติดที่อยากนอนกินนอนไม่ได้ เพราะกลางคืนนั้น ความหนาวของหิมาลัยจะพัดลงมาจากมองเมื่อผมขยาดไปมองมือถือก็ยิ่งตอกย้ำความยะเยือกด้วยอุณหภูมิ 0°C

ผมในยูนิฟอร์มปฏิบัติธรรม เสื้อขาวกางเกงขาว ไม่ได้เตรียมอุปกรณ์กันหนาวใดๆ มาเลย โอเค สิ่งที่ทำได้คือทำร่างกายให้อบอุ่น ผมรู้ดชิปเต็นท์เปิดขึ้นแล้วลุกขึ้นเดิน

เดินไปทรมานไปอยู่พักใหญ่ กระทั่งมาหยุดตรงตำแหน่งที่พระพุทธรูปเจ้าท่านตรัสรู้
ใจคิดไปถึงว่าท่านอยู่ตรงนี้คงทรมานมาก คงบำเพ็ญทั้งกายทั้งใจไปด้วย
แล้วท่านเป็นถึงวรรณกะตริย์ เราเป็นอะไร ผู้ชายไทยออกหักหนึ่งคน แค่นี้ก็จะถอย แค่นี้
จะเป็นจะตาย

ที่ผมพูดว่าจะตาย นี่ของจริงนะ

ก่อนหน้าไปอินเดียทริปนี้ เป็นช่วงที่อกหักใหม่ๆ ผลลัพธ์ งานการผมและทะเล
เป็นบุคลากรลอยไปลอยมาในบริษัท เคยไปยืนบนดาดฟ้าตึกชั้น 28 มองไปข้างล่างแล้ว
ก็คิดว่า ทำไมมันทุกขขนาดนี้วะ โดดไปข้างล่างเลยคงหายทุกข์ไข่มใหม่ แต่ก็แค่คิด ไม่ทำ
ก็เพราะเป็นคนขี้กลัว

เมื่อสิ่งที่หวังไว้มันพังทลายลงมาหมดเลย ไม่เคยเผื่อใจ ไม่เตรียมใจอะไรไว้เลย
คิดไว้เสมอว่า ชีวิตผมจาก 1 ต้องเป็น 2 เท่านั้น เมื่อได้มาเจอสมการ 1 กลับกลายเป็น 0
ผมไปไม่เป็นเลย

ตัดภาพกลับมาใต้ต้นมหาโพธิ์

นับเป็นครั้งแรกในชีวิตที่ผมได้ใคร่ครวญว่า ชีวิตคนเราต้องการอะไร ตอนนี้ อากาศ
หนาว เราลุกขึ้นเดินให้หายหนาวได้ แต่ในอนาคตใกล้ไกลไม่รู้ เราจะเจ็บ จะป่วย จะตาย
หรือจะโดนคอมโบ้เจ็บป่วยแล้วตายไปเลยก็ไม่มีใครรู้

เช่นที่ผมเป็นอยู่ตอนนี้ เมื่อร่างกายผมรู้สึกหนาว ผมก็แค่ขยับ ก็แค่เดิน มันก็รู้สึก
อบอุ่นขึ้น แต่วันที่ร่างกายขยับไม่ได้ เราจะเจ็บจนตาย บอกใครก็ไม่ได้ เพราะเราได้แก่
ได้ชรา และทุกชีวิตก็คงเป็นเช่นนี้เหมือนกัน

มีเกิด มีแก่ มีเจ็บ มีตาย เราหนี ชีวิตนี้มันสั้นมาก เราใช้ชีวิตทำอะไรอยู่ ใช้เพื่อ
ยึดติดแต่อดีตที่ไม่มีวันหวนคืน และใช้เพื่ออยู่แต่กับความกลัวที่ไม่เคยยอมเปลี่ยนแปลง

ผมใคร่ครวญถึงวันที่ตาย วันที่ร่างกายจะขยับไม่ได้ แล้วกลับมามองร่างกายตัวเอง จะใช้งานร่างกายตามใจเราไปได้ถึงเมื่อไรกัน สิ่งที่ฝัน ได้ทำตามความฝันแล้วหรือยัง

แล้วอะไรที่หยุดผมไว้ อะไรที่ฉุดผมไว้อยู่

คำตอบในสมองผมคือ “ความกลัวการเดินทาง” คงเป็นคำตอบที่ชัดเจนที่สุด

ในชีวิตผมอยากทำอะไรตั้งเยอะแยะ แต่ไม่ได้ทำ เห็นที่สวยๆ ก็อยากไป เห็นเพื่อนไปเที่ยวก็อยากไป ใจจะขาด แต่เวลาเพื่อนชวนไป ก็ตอบมันว่าติดนั่นติดนี่ ที่ไหนได้ ไม่กล้าบอกเพื่อนว่ากลัวเครื่องบิน

คืนนั้น ผมเดินวนโดยมีลมหนาวกรีดกระซิบข้างหูเป็นเพื่อน จังหวะนั้นเองผมได้กลับมาอยู่กับตัวเอง ชีวิตคนเราจริงๆ มันก็แค่นั้น เราจะใช้ชีวิตยังไง

เกิดผมตายไปวันพรุ่งนี้ ชีวิตที่มัวแต่จะคิดว่าจะใช้ยังไง มันก็ยังไม่ได้ใช้เลย

แล้วโอกาสก็ก้าวเข้ามา

กลับมาถึงไทย ด้วยความตั้งใจว่าถึงเวลาที่ต้องเปลี่ยนแปลงชะตาชีวิต ผมหันกลับมาสำรวจตัวเอง

มองดูทุนติดตัวมีมาเท่าไร โชคดีนักที่ผมพูดได้หลายภาษา จีน ไทย อังกฤษ ลาว แต่จะใช้ต้นทุนยังไงดีละ

สองอาทิตย์ผ่านไป กับกิจวัตรประจำวันแบบเดิมๆ วนลูป จู้ๆ คุณอดิสรณ์ โสภากิโธรมาในช่วงเย็น

สรุปใจความบทสนทนาง่ายๆ ว่า คุณอดิสรณ์กำลังจะปั่นรายการสารคดีท่องเที่ยวโลกโสภารู้ว่าผมพูดจีนคล่อง เลยอยากให้ผมไปช่วยประสานงานการถ่ายทำ

เสียงตามสายในวันนั้น

คือจุดเริ่มต้นการเดินทางแบบ Must Be There ของผม

เธอ

ฝันบนโลกนี้มีสองอย่าง

คือ สัมผัสฝัน กับ หลับตาฝัน

สัมผัสฝันแม้จะเหนื่อย แต่ถ้า ทำจนเต็มที่

เราก็ จะมีความสุข ทั้งระหว่างทางและปลายทาง

แต่ถ้า เอาแต่หลับตาฝัน

ฝันนั้นก็ไม่มีทางเป็นจริง

เริ่มต้นสร้างโลกใบใหม่ที่... จิบ

โลกคุ้นเคยที่ผมอยู่มันพังลงหมดแล้วด้วยตัวของผมเอง ที่เห็นทิวทัศน์ตัวเอง มากกว่าความรัก แต่อดีตก็คืออดีต มันผ่านไปแล้ว มันไม่กลับมาแล้ว

แต่ครั้งนี้ ผมจะสร้างโลกใหม่ของผมขึ้นมาใหม่อีกครั้ง ครั้งนี้ผมต้องไม่เข้าไปเป็นศูนย์กลางของโลกใหม่ เพราะผมรู้แล้วว่าผมไม่ใช่ศูนย์กลางของจักรวาลที่ทุกอย่างต้องหมุนรอบผม และเมื่อไม่มีอะไรทำตามที่เราต้องการ เราก็ทุกข์อีก

ครั้งนี้ผมจะหมุนตามโลก และจะอยู่เป็นส่วนหนึ่งของโลกใบนี้ สิ่งทีพลัดไปกลับมาไม่ได้ แต่สิ่งใหม่นี้ ตอกย้ำว่าเราโชคดีที่มีคนหยิบยื่นโอกาสให้ได้ก้าวออกจากเซฟโซน

ผมเริ่มตั้งต้นร่างกฎเกณฑ์สำคัญของการออกเดินทางครั้งใหม่ในใจ ด้วยการมองพื้นฐานของตัวเอง

ผมเป็นคน...

ขี้กลัว

เจ้าอารมณ์

ชอบคิดลบ

ชอบเอาชนะ

โอ้โหสูง

พอไล่เรียงดูแล้วรู้สึกแย่มากทีเดียว แต่นั่นแหละ ตัวผม

ผมเอานิสัยด้านบนมาร่างกฎการเดินทาง ตกผลึกออกมาเป็นสามข้อง่ายๆ ที่ทริป ผมจะต้องไม่มี คือ หนึ่ง ความกลัว สอง ทศนคติแบบคิดลบ สาม ความคาดหวัง

ผมวาดฝันเป็นตุเป็นตะว่าจะสู้กับความกลัวให้ได้ จะหัดคิดบวก จะหัดหาข้อดี ในทุกสิ่งที่ประสบ จะหัดรับฟังคนอื่นไม่เอาตัวเองเป็นหลัก จะเอาทุกสเกลที่มีมาปรับใช้ ในการเดินทาง เพราะผมมีความคิดที่ว่าคนเรานั้นเก่งกันทุกคน คิดอยากจะเป็นอย่างไร ก็เป็นอย่างนั้นได้

อย่างเพื่อนผมคนหนึ่งอยากเป็นช่างตัดผม เขาก็หัด ก็ฝึก จนเป็นช่างตัดผม ที่มีฝีมือระดับประเทศไปแล้ว อีกคนคิดว่าจะเป็นนักดนตรี แล้วเขาก็ลงมือทำ วันนี้เขา ได้เป็นสมาชิกในวงดนตรีระดับต้นๆ ของประเทศเลยทีเดียว

นี่ะครับ ที่ว่ากันว่าความสามารถของคนเรานั้น ไม่มีขอบเขต คิดจะเป็นอย่างไร ขอแค่พยายามไม่ย่อท้อ วันหนึ่งเราก็จะได้เป็นแบบนั้น

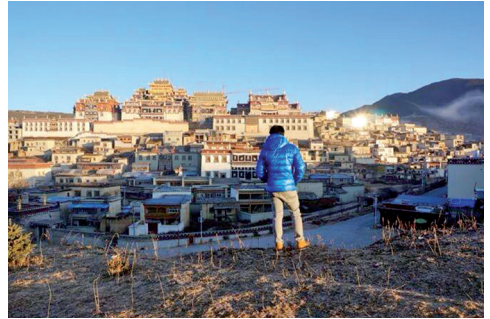
และผมคิดไว้ว่าจากสิ่งที่ผมคิด สิ่งที่ผมฝันว่าอยากจะทำออกไปดูว่าโลกนี้สวยงาม แคไหน มันขึ้นอยู่กับว่าเราออกไปเจอแล้วหรือยัง

และสิ่งที่ผมออกไปดูนี้ คุณแม่ก็เป็นคนสำคัญที่คอยสนับสนุนผม แม่บอกว่า ร่างกายแม่นั้นแก่แล้ว คงไม่มีโอกาสออกไปดูโลกข้างนอกได้เหมือนลูก อยากให้ลูกไป แล้วแชร์ประสบการณ์และรูปสวยๆ ให้แม่ดูบ้างนะลูก

คำแม่ในวันนั้น จดปรกายให้ผมตั้ง Instagram ขึ้นมา

เพื่อหวังว่า สิ่งทีออกไปดู เรื่องเล่าที่ได้ฟัง มันจะส่งถึงแม่ ให้แม่ได้รับรู้ ว่า ลูกสบาย และมีความสุข จากอีกมุมหนึ่งของโลกใบนี้ มันจึงเป็นที่มาของอินสตาแกรม @mustbethere Must Be There จะเป็นการถ่ายทอด เรื่องเล่าเท่าที่รู้จากการเดินทางไปไหนมาไหน ที่ทั่วโลก ตั้งแต่ภูเขา ทะเล และหลากหลายสถานที่ผ่านมุมมองของผม

โอเค เริ่มวนได้ยัว ผมพร้อมมากแล้ว

เธอ

ฉันมีอะไรจะบอก

แม้เรา จะยังไม่รู้จักกันดี

แต่ถ้าเราได้มานั่งคุยกัน

ฟังเรื่องราวเล่าเก่าที่ฉันรู้

ฉันว่า มันก็น่ารักดี